

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2, týkající se žaloby proti instrukci žalovaného č. 58/2009-OD Org., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31 o zamítnutí žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal určení, že instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 58/2009-OD Org., kterou se vydávají vzory obálek pro doručování písemností soudy, vzory výzvy a sdělení pro vyvěšení na úřední desce soudu a potvrzení o přijetí, je nezákonná a zásah do práv žalobce vzniknuvší v důsledku její aplikace trval. Žaloba byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 33/2012 - 5 ze dne 9. 3. 2012 postoupena Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“).

[2] Žalobce spolu s podáním žaloby nezaplatil soudní poplatek za žalobu, a když k tomu byl vyzván, požádal o osvobození od soudních poplatků; to mu však nebylo přiznáno usnesením městského soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost ze dne 20. 5. 2013. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 8. 2013, č. j. 6 As 108/2013 - 9 zamítl. V uvedené věci podal žalobce následně též ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením sp. zn. IV. ÚS 3349/13 ze dne 9. prosince 2013 z důvodu vad ústavní stížnosti odmítl.

[3] Městský soud nato opětovně vyzval žalobce k úhradě soudního poplatku usnesením č. j. 8 A 172/2012 - 43 ze dne 17. 2. 2014 ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení předmětné výzvy. Zároveň městský soud žalobce poučil o důsledcích neuhrazení soudního poplatku. S ohledem na skutečnost, že žalobce v uvedené lhůtě ani později soudní poplatek neuhradil, městský soud řízení usnesením č. j. 8 A 172/2012 - 47 ze dne 5. 3. 2014 zastavil podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Proti usnesení městského soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 8 A 172/2012 - 31 o nepřiznání osvobození od soudních poplatků brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 26. 3. 2014, jíž se znovu domáhá jeho zrušení. V textu kasační stížnosti stěžovatel způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným, uplatňuje obdobné kasační námítky jako v kasační stížnosti ze dne 20. 5. 2013. Vytýká postupu městského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu městského soudu. Z celkem šestnácti kasačních námitek, lze-li je tak označit, lze identifikovat obecnou námítku směřující proti procesnímu postupu městského soudu spočívajícímu ve vydání usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel totožným textem kasační stížnosti brojí též proti usnesení městského soudu ze dne 5. března 2014, č. j. 8 A 172/2012 - 47, kterým bylo uvedené řízení o žalobě zastaveno z důvodu neuhrazení soudního poplatku ve lhůtě dodatečně poskytnuté soudem. Řízení o této kasační stížnosti vede Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 6 As 79/2014.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky řízení o kasační stížnosti a tento nedostatek je neodstranitelný. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*“ Toto ustanovení je přitom podle § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně aplikovat i na řízení o kasační stížnosti.

[6] Jednou z podmínek řízení je tedy i překážka *rei indicatae* (tedy překážka věci rozhodnuté). Tato překážka je neodstranitelnou negativní podmínkou řízení, jež má za následek odmítnutí návrhu. Nastává, jakmile bylo o věci s totožným předmětem a totožnými účastníky již jednou pravomocně rozhodnuto.

[7] V nyní projednávaném případě se stěžovatel na Nejvyšší správní soud obrátil již kasační stížností ze dne 20. 5. 2013. Jeho kasační stížnost tehdy Nejvyšší správní soud projednal a věcně o ní rozhodl rozsudkem č. j. 6 As 108/2013-9 ze dne 19. 8. 2013 tak, že ji zamítl. Tímto rozsudkem, který nabyl právní moci dne 2. září 2013, byla v uvedené věci založena překážka věci rozhodnuté, neboť v daném případě se jednalo o rozhodnutí konečné.

[8] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[9] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. dubna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu